

תת"ע 5898/04/17 - מדינת ישראל נגד אברמוביץ משה אברהם

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 5898-04-17 מדינת ישראל נ' משה אברהם
בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד אייל עמאר
נגד
אברמוביץ משה אברהם

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה ברכב שהיה בתנועה תוך שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית וזאת בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.
2. על פי הודעת תשלום הקנס (ת/1), ביום 20.3.17, בשעה 13:52, נהג הנאשם ברכב מס' רישוי 4998033, ברחוב גדוד 22, בעכו, ובעת שהרכב היה בתנועה, השתמש בטלפון הנייד, שלא באמצעות דיבורית.

טענות הצדדים

3. לטענת המאשימה הנאשם דיבר בטלפון הנייד בהיותו בתנועה, כשהוא מחזיק בו בידו הימנית, בגובה הפנים. לטענת הנאשם הוא לא אחז בטלפון ולא דיבר בו.

דין והכרעה

4. לאחר ששמעתי את הצדדים והתרשמתי מעדויותיהם לפני ולאחר שעיינתי בחומרים שהוצגו והוגשו, שוכנעתי מעל לכל ספק סביר כי עובדות כתב האישום הוכחו בפניי.

א. מטעם התביעה העידה השוטרת שערכה את הדו"ח (ת/1). השוטרת רשמה דוח מפורט על האירוע ואני מקבלת כמהימנה את עדותה. על פי הדוח, הבחינה ברכב הנאשם חולף על פניה, ללא שהיה רכב כלשהו שהסתיר את שדה הראיה שלה. השוטרת הבחינה בנאשם, דרך חלון הנהג, שהיה שקוף, כשהוא אחוז טלפון מלבני, בעל מסגרת לבנה, ביד ימין, בגובה הפנים, כשיד שמאל שלו על ההגה. היא שמרה עמו על קשר עין רציף עד לעצירתו, וכשניגשה אליו,

עמוד 1

הנייד היה מונח על המושב הימני. צוין כי ברכב התקן קבוע לטלפון נייד, הטלפון לא היה מותקן בו, מזג האוויר היה נאה והראות טובה.

התרשמתי כי במיקום בו עמדה הניידת, ובתנאים שצוינו בדוח, השוטרת אכן הייתה יכולה לצפות בבירור בביצוע העבירה.

השוטרת ציינה פרטים מדויקים בנוגע למכשיר. העובדה שהפלאפון נמצא על המושב הקדמי, על אף שברכב התקן קבוע לנייד, מחזקת את גרסתה, לפיה, הנאשם אחז בטלפון בזמן שצפתה בו.

כשעומתת בעדותה לפני עם התחזית המטאורולוגית מאותו היום, לפיה, לטענת הנאשם, היה גשום, בניגוד לנטען בדוח, השיבה כי גם בימים גשומים ישנה הפוגה, ויתכן כי העבירה זוהתה בעת הפוגה, וככל שרשמה שמזג האוויר היה נאה, כך אכן היה (עמ' 3 לפרו', ש' 1-3).

השוטרת הפריכה את טענת הנאשם לפיה, רק לאחר קבלת הדוח הוסברה לו העבירה שבוצעה, וכך לדבריה: **"מעולם לא קרה שתפסתי נהג, עצרתי אותו ולא הסברתי לו את מהות העבירה. אם רשמתי את הדוח זה רק אחרי שהסברתי את מהות העבירה, לראיה, מופיע בדוח תגובתך. אם לא הייתי מסבירה לך את מהות העבירה מבחינתי לא בצעתי את העבודה"** (עמ' 3 לפרו', ש' 23-26).

ניסיונותיו של הנאשם לטעון כי השרטוט שהוגש (ת/2) לעניין מיקום הניידת ביחס לרכבו, שגוי, (עמ' 3, ש' 31), וכי מהמקום בו נטען שהניידת עמדה, היא לא יכלה לצפות בו (עמ' 4, ש' 4-5) - כשלו. השוטרת הבהירה היטב, באמצעות השרטוט (ת/2), היכן עמדה ביחס לנסיעת הנאשם - פניה לצפון כשהנאשם חולף על פניה ממזרח למערב - וכיצד צפתה בו - כשחלון רכב הנאשם פונה לעברה (עמ' 3 לפרו', ש' 28-30). הנאשם, לעומתה, מסר כי אינו זוכר את שמות הרחובות וכי אינו בקי ברחוב (עמ' 3, ש' 31, עמ' 4, ש' 4), ודבריו אלה מחזקים את גרסתה של השוטרת.

ב. בניגוד לכך, גרסת הנאשם בדוח אינה תואמת את גרסתו בפני. בעוד שבדוח מסר: **"לא זוכר אם החזקתי אבל לא דיברתי"**, בעדותו בפני טען, חד משמעית, כי הוא לא נגע כלל בטלפון, במהלך הנסיעה, ובלשונו: **"ברכבים שאני נוסע יש לי רק דיבורית לא נגעתי בטלפון באופן חד משמעי"** (עמ' 4 לפרו', ש' 19-20).

גרסת הנאשם, לפיה, טרם קבלת הדוח השוטרת לא אפשרה לו להסביר את גרסתו, ועל כן לא יכול היה למסור לה כי לא ביצע כלל את העבירה (עמ' 4 לפרו', ש' 20-21), אינה מתיישבת עם הדוח, ממנו עולה כי לנאשם ניתנה הזכות למסור תגובתו. לציון כי טענת הנאשם כי הדברים שנכתבו מפיו לא נמסרו מפיו (עמ' 5 לפרו', ש' 8) - תמוהה. לא מצאתי כל טעם מדוע השוטרת, אשר התרשמתי מאמינותה, תציין בדוח תגובה שלא נמסרה לה ובפרט דווקא את התגובה שצוינה - **"לא זוכר אם החזקתי אבל לא דיברתי"**. הנאשם ציין כי אין לו היכרות מוקדמת עם השוטרת (עמ' 4 לפרו', ש' 32), וכשנשאל מה האינטרס של השוטרת לרשום דברים שלא נאמרו מפיו, לא מסר הסבר המניח את הדעת (עמ' 5 לפרו', ש' 11). דברים אלה מחזקים כי רישום הדוח נעשה ללא פניות.

לעניין העבירה, אציין כי מהפסיקה עולה כי לצורך הוכחת קיומה של העבירה די להוכיח כי הנאשם אחז בטלפון הנייד, גם אם לא עשה בו שימוש בו זמנית.

כך קבע כב' השופט כמאל סאב בעפ"ת **6936-04-13 מלכאל יהוד נ' מ. ישראל (מחוזי חיפה)** (28.6.13), **(להלן - עניין יהוד):**

"רואה אני בזה איסור ראשון ואחריו בא האיסור השני והוא " ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית" מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו." (הדגשה שלי - א.ט.ג.).

בית המשפט בעניין יהוד מנמק את עמדתו, בין היתר, בכך שקיים קושי כי שוטר יעיד על כך שנהג משוחח בטלפון תוך כדי נהיגה שלא באמצעות דיבורית, משום שאין ביכולתו, ברוב המקרים, להעיד על כך ששמע את הנהג מדבר בטלפון. כל אשר יכול השוטר לומר הוא כי הבחין בנהג אוחז בטלפון ומצמידו לאוזנו.

על הלכה מנחה זו חזר כב' השופט אביגדור דורות בעפ"ת (י-ם) 58780-05-16 ברוך בן יוסף נ' מדינת ישראל (22.11.16).

עולה מהאמור כי בהתאם לפסיקה המנחה, די בכך שהשוטרת הבחינה בנאשם אוחז בטלפון ומצמידו לאוזנו כדי לגבש את העבירה, גם אם לא הוכח השימוש בו.

5. לאחר שהזהרתי את עצמי כי מדובר בגרסה מול גרסה אני קובעת כי אני מעדיפה את גרסת השוטרת על פני גרסת הנאשם.

לסיכום, המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב אישום. לפיכך אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של שימוש בפלאפון נייד תוך נהיגה ובתנועה ללא דיבורית בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ח, 11 אפריל 2018, במעמד הצדדים